

Na Folkový kvítek jsem díky blízkosti Prahy vždy trochu hřešil a přijížděl vlakem obvykle až později odpoledne a odjížděl vlakem posledním, takže jsem viděl jen zlomek programu. Tentokrát jsem ale sobotní, důležitý program absolvoval skoro celý. Dorazili jsme ráno i s countryradiovým autem a teepee, to jsme postavili, auto umístili u vchodu a mohli se věnovat programu. Začínali

Rang

ers Band

s osvědčenými hity Rangers/Plavců a příjemně jim to šlapalo. Kapela už má jméno a pověst vydobytu a tak by možná mohla zalovit i ve vodách s polozapomenutými písněmi Rangers či Plavců, byl by to také příjemný počin.

A pak už začala soutěž – dvanáct nejlepších z regionálních kol. Předem je důležité poznamenat, že všichni prokázali um a interpretační dovednost už když postoupili, a že hlavním cílem těchto dětských soutěží je příležitost si zahrát, vystoupit před publikem, ztratit trému a vyměnit si zkušenosti.

Dominika Černá je plně v zajetí dospívání, které přináší velká a silná slova. Angličtina spíš uškodila.

Védévéčka jsou roztomilé tyrkysové děti, které když budou takhle hrát pět let, začnou na těchto soutěžích vítězit.

Irena

Petříková

jistě snese, když napíšu, že je to mírně oprsklý drzý týpek se zelenými vlasy, soutěžící na tomto typu soutěží jen proto, že jiné nejsou. Jsou znát její vzory z jiných hudebních žánrů a dovede je zúročit. Interpretačně jistá, klávesy k ní padnou, texty už postoupily od puberty k rafinovanosti dospívání. Od počátku bylo jasné, že si nějakou cenu odnese.

Self Made

je další z projektů rodiny Matláškových z Ostravy. Jako Marod i jako jednotliví sólisté už sbírají folková a dětská ocenění, tak to zkusili se žánrovým posunem k popu a rocku. Jednoznačně se jejich výkon dá označit jako profesionální. Svěží melodie a vtipné texty pak dílo korunují. Malá odbočka – tady se ukázalo, že zvukař neumí zvučit rockové kapely.

Eliška Holzmannová

plně podlehla trémě a nervozitě, a tak hlídat příliš otevřené samohlásky a přízvuky už nestíhala. Následovala

Nautica

, což je jméno ostřílené a vyzkoušené, ti se průběhem doby odklonili k popu a interpretačně vyzráli, cena na ně nevyšla jen proto, že holt jsou jen tři oceňovaná místa.

Michal Horák

napodobuje Tomáše Kluse tak dokonale, že je mnohdy lepší než on. Vtipný a přitom přímočarý. Malá odbočka: tady se ukázalo, že zvukař neumí zvučit ani sólistu s harmonikou.

Následovala soutěžní pauza, během které vystoupil **Klíč** – opět se svými největšími hity, desítky let starými, ale nestárnoucími. V druhé části soutěže začínalo Duo

K.A.P.

– pro ně platí známé: hrát, hrát, hrát. Následující

Vodníci

také potvrdili, že patří k dětské špičce, ti navíc zůstali žánrově věrní folku (Vodníci, Nautica a Self Made tak poskytli hezký obrázek postupného rozdělování žánrových cest mladých muzikantů, kdy zůstává jen to podstatné stejné – chuť hrát).

Sestry Hejdovy

byly roztomilé, ale i kdyby ne, tak vcelku bezchybně intonovaly, což se přeslechnout nedalo a porota to také nepřeslechla.

Duomy

byli jistější v rychlejších písních a rozhodně jsou příslibem do budoucna. No, a nakonec vystoupil jako sólista

René Matlášek

a získal si publikum bezprostředností, jistotou, vtipem a hitem

Vykřičníky

. A bylo odsoutěženo.

Nesoutěžní, „hvězdnou“ část otevírala **Druhá tráva**, trošku nezvykle brzo, obvykle bývají v pozdějších časech, ale publikum bylo spokojeno a slyšelo, co chtělo.

Nezmaři

to po Druhé trávě měli těžší, jejich muzika byla komornější, ale zato zaujali pestrostí výběru skladeb pro toto vystoupení.

Hop trop

pak publikum jednoznačně převálcoval svým temperamentem i průvodním slovem.

František Nedvěd

se skupinou

Tiebreak

odvedli kus poctivé rutinní profesionální práce na pódiu.

Devítka

na tom pak byla podobně jako Nezmaři, ale jejich osobitý repertoár si pozornost také dokázal vydobýt. Honza Brož se nějak shlédl v psaní fejetonů a „cpe“ je i do svého průvodního slova na pódiu. Následovalo vyhlášení vítězů a po něm

Kamelot

. Skupinu musejí mít rádi pořadatelé festivalů ve skluzu, protože skupina využila svůj čas až přídávky. Berušky byly příjemná změna a uvědomění si pro publikum, jak čas letí.

Berušky

stále hodně experimentují.

Fleret

nabídl valašsky zemité folk-rock a ocenil jsem, že se chlubil spíše méně známými věcmi. No, a pak už jsem musel balit teepee, takže

Wabi Daněk

,

Crash Dance

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 10 Květen 2015 20:31

a

Jarret

vystoupili už beze mě.

Počasi se víceméně vydařilo, několik přeháněk publikum nerozhodilo a to se nejen dostavilo, ale i setrvalo v počtu hojném. Festivalem provázeli Pavel Drengubák a Vláďa Růža a někdy jsem jim jejich úkol věru nezáviděl. V porotě byli Tomáš Berka, František Linhárek, Luboš Hrdlička, Jiří Kaleš a Martin Černý. A celému festivalu vévodil organizační duch Jirky Hoppa. Jedna úvaha na závěr – přivedl mě k tomu repertoár většiny hvězd – zejména Hop trop, Klíč, Rangers band, František Nedvěd, Kamelot, ale i Druhá tráva zahráli v podstatě to, co mohou posluchači běžně slyšet i z vln Countryradia. Ani na festivalu, kde by mohly kapely zkusit něco nového nebo naopak zapomenutého, tedy kapely příliš neexperimentují a drží se zásady, že osvědčené a známé písničky zabírají. A mají pravdu. Těžko tedy chtít po jiných, např. po zvukovém médiu, od něhož odchod je snazší než z festivalu, něco jiného.

A ještě výsledky:

Dorota:

sólo

1. René Matlášek

2. Michal Horák

3. Irena Petříková skupiny

Duo Markéta a Jana Hejdovy

Self Made

Vodníci Piváci:

sólo

1. René Matlášek

2. Michal Horák

3. Dominika Černá skupiny

Self Made

Nautica

Vodníci